

λιαζαν τ' ἀηδόνια, καὶ σὺ μεγαλόπρεπο κυμάτισμα τῶν θαλασσῶν κολυμποῦσεν ἡ ψυχὴ μου ὥσάν που-
λι καλοκαιριᾶς.

Καὶ σιγά-σιγά εἶδα τόσο κοντὰ τὴν ἀλήθεια κι' ἔτσι βαθεῖα ὠφράνθηκα τὴν αἰωνιότητά της, πού τὴν ἀγάπησα περισσότερο κι' ἀπὸ τ' ὄνειρο.

Ὁ παλμός, ὁ νοῦς πού σφυροκοπᾷ, τὸ φυτὸ πού ἀναδύεται ἡδονικά, ἐρμηνεύοντας, χωρὶς ἄλλο, κἄ-
ποιαν ἐσώτερην ἀνάγκη τῆς ζωῆς του, τὸ σύγνεφο
πού φέρνει κἄτι ἀπ' τὸ ρεμβὸς μυστήριο τοῦ ἑαυτοῦ
μιας, νὰ ἦ πρῶτες ὁμορφιές, τὰ σύμβολα τοῦ κό-
σμου ὀλοποιημένα, πού πρέπει ἀπαραίτητα νὰ αἰ-
σθανθοῦμε.

Κάτω ἀπ' τὴν θεώρατην ἀψίδα περνᾷ ἀμέριμνο
τὸ πλῆθος· καὶ χρειάζεται νὰ βρεθοῦν οἱ Ξεχωριστοὶ
γιὰ νὰ ἐξηγήσουν τὰ Ἄγνωστα Ὁραῖα καὶ νὰ δώ-
σουν στὴν ἐποχὴ τὴν μεγάλη θετικὴ κατεύθυνσι.

Ὁ Αὐγὲς καὶ βράδυα μου! Κάθε μέρα καὶ πειὸ
ἐκφραστικὰ μιλάτε στὴν ὕπαρξί μου, μὲ τὴν μυστι-
κόπαθῃ λαλιά σας, πού μοιάζει χεῖμαρρο.

Ἐλευθερωμένος ἀπ' τῆς ἀνάγκης κι' ἀπ' τὴν ἐ-
ξυπηρέτησι τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἀφοσιώθηκα νὰ σᾶς
ἀκολουθῶ.

Καὶ συχνὰ νοιώθω σὰν σὲ φτερό νὰ ὑψώνωμαι,
ἀπειρος ὥσάν τὸ φῶς σᾶς κι' ὥσάν τὸ πάθος σας.

Δὲν εἶμαι ὁ παληός σας γνώριμος πού βαρὺ τὸν
κρατοῦσεν ἡ γῆ, γιατί ἔφερνε μέσα του τὴν πλῆξι
τῆς καὶ τῆς ἀγάπης τῆς παροδικῆς.

Τώρα φέρνω τὸ ἐγὼ σας, ἀντικατοπτρισμένο στὰ
μάτια μου καὶ στὴν σκέψι μου βαθεῖα.

Ὁ τελευταῖος Ἰσκιος κι' ὁ πρῶτος σας, πού κρα-
τᾷ τὴν μυστικὴ συνέχεια τοῦ ζωϊκοῦ σας κύκλου.

Ἀγάπη καὶ ἰδέα πειὸ πολὺ παρὰ πλᾶσμα ὑπαρ-
κτό, κοιμᾶμαι στῆς ἀγκάλες σας χωρὶς νὰ σᾶς ξυ-
πνήσω.

Γιατὶ ἡ «γνώσις» κάνει πουπουλένια τὴν ψυχὴ
ὥστε νὰ περνᾷ ἀνείδωτη σὰν ἀχιτιδένιο ὄραμα.

Ὁ Αὐγὲς καὶ βράδυα! ...

Πῶς νὰ σᾶς πῶ τὴν κίνησι τοῦ νοῦ μου, πού
μοιάζει πέταγμα ἀνήσυχων πουλιῶν λίγο πρὶν ἀπὸ
τὸ ξέσπασμα τῆς μπόρας;

Μὰ ἐγὼ δὲν περιμένω τρικυμίες. Γιὰ πάντα κα-
θάρισεν ὁ ὀρίζοντας, ξαστεριὰ ἀπέραντη μὲ κυκλώ-
νει πῶναι νὰ χαίρεται κανεὶς.

Ὁ Αὐγὲς καὶ βράδυα μου! ...

..... Καὶ εἶναι Νόμος: Ὅστερα ἀπ' τὴ θυσία τῆς
ψυχῆς νὰ ξεσκεπάζονται πέρα γιὰ πέρα τὰ μυ-
στήρια.

Νᾶνολγώνται τὰ βουνὰ ὡς τῆς ριζόπετρες, νὰ
παραμερίζουνε δεξιά κι' ἀριστερὰ οἱ πόντοι, δείχνον-
τας τοὺς θησαυροὺς τῶν κάτω κόσμων, νὰ χαμη-
λώνῃ ὁ ἥλιος, κι' ὅλα τὰ πετούμενα νὰ γεμίζουν
τὸν αἰθέρα, ὡς ψηλά

Τᾶνθι νὰ σκᾶνε κ' οἱ καρποὶ νὰ κοκκινίζουν με-
στωμένοι. Γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ τρανὸ τὸ πανηγύρι καὶ
σπάνια γίνεται στὸν κόσμος. Κάθε φορὰ πού ὁ καιρὸς
θὰ τὸ φέρῃ νὰ φανῇ ὁ Ἄξιος, ὁ λαμπρὸς Διάδοχος
τῆς Ζωῆς, ὁ μέγας Γνώστης τῶν Περσασμένων κι'
ὁ Μάντης τῶν Μακρυνῶν, πού ἔρχονται στῶν χρό-
νων τῆς ἐμίχλης.

(Ἀκολουθεῖ)

ΘΕΑΤΡΑ

ΗΛΕΚΤΡΑ.— Τὴ Δευτέρα τὸ βράδι **ξανάσανε**
ἡ δ. Μαρίκα Κοτοπούλη μὲ τὴν ὑπέροχη «Ἠλέ-
κτρα» τοῦ Χόφμανσταλ. Τὸ θέατρο γιομάτο, ὅπως
καὶ στίς πρὶν προσδοφῶρες παράστασις τῶν «Πανα-
θηναίων». Τιμητικώτατο αὐτὸ γιὰ τὸ Ἀθηναϊκὸ κοι-
νὸ, πού ἀρχινήσανε νὰν τὸ κατηγοροῦνε πῶς μόνο
«Παναθήναια» θέλει νὰ βλέπει. Νά, πού διψάει καὶ
«Ἠλέκτρες». Βέβαια, ἡ δ. Κοτοπούλη τίς διψάει
περισσότερο κ' εἶναι πρόθυμη νὰν τοῦ δίνει συχνότε-
ρα τέτιες καλλιτεχνικῆς βραδιές, σώνει τὸ ἴδιο τὸ
κοινὸ νὰν τίς ζητήσῃ.

Δὲ λέμε πῶς δὲν πρέπει νὰ γλεντάμε καὶ μὲ τὰ
«Παναθήναια»· μὰ δυὸ τρεῖς βραδιές τὴ βδομάδα
σώνουν καὶ παρασώνουν. Οἱ ἄλλες βραδιές ἂς κα-
ταφέρουμε νὰ φερῶνουνται στὴν ἀληθινὴ Τέχνη.
Εἶναι ἐγκλημα νᾶχομε μιὰ Μαρίκα καὶ νὰ τὴν κα-
ταδικάζουμε σὲ ἰσόβια ἀρβανίτσια αὐγούλου.

Η ΚΙ'ΒΕΛΗ — Ἀθηνωτικὸ θεατρικὸ καλοκαίρι
δίχως Κυβέλη θᾶναι καλοκαίρι ἄδρσο, πνιχτικόν. Ἡ
κ. Κυβέλη μὲ τὴν δροσιὰ τῆς τέχνης τῆς τὸμάρφαινε
τὸ καλοκαίρι μας κ' εὐχόμαστε τὸ ξεκούρασμά της
νᾶναι σύντομο γιὰ νὰ χαροῦμε πάλι τὴ γητεῖτρα
σκηνικὴ τῆς χάρη καὶ τίς ἄλλες ὁμορφιές τῆς τέ-
χνης της.

Στὸ μεταξὺ στὸ «Θέατρο Κυβέλης» ὁ ἀμίμητος
Λεπενιώτης μὲ τὸν Παπαγεωργίου, Καλογερίκο, Νέ-
ξερ, Β. Ἀργυρόπουλο κλπ. θὰ μᾶς διασκεδάσῃ μὲ
φάρσες καὶ μὲ κωμωδίες διαλεχτές.

Τὴν Τετράδην τὸ βράδι ἀρχίνησε μὲ τὴν ἔξυπνη παριζιάνικη φάρσα «Ὁ κ. Ἀνακριτής», κι ὅσο κι ἂν ἦ κ. Κυδέλλη ζητιότανε, δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς δὲν ἀποζημιωθήκαμε ἀρκετὰ μὲ τὶς κυρίες Καλογερίκου, Βώκου, Β. Δημοπούλου καὶ μὲ τὴ χαριτωμένη καὶ πεταχτούλα κ. Ζηνοβία Παρασκευοπούλου, ποὺ σιγὰ σιγὰ πάει νὰ πάρει θέση διαλεχτὴ στὸ θέατρό μας.

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΤΗΣ

ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ

... Ἔχω μέσα μου αἷμα ἡρώων. Μὴν ἀκοῦς ὅσα λένε οἱ μικροί. Εἶναι ἀνίδεοι ἀπὸ βίαιους πάλμους καὶ ψηλὰ πετάγματα, κοιτάνε πολὺ πρὸς τὰ Κείμενα καὶ τὰ Καθιερωμένα. Τὴν ψυχὴ τους δὲ σφυρηλάτησε τ' Ὀνειρο, δὲν καθαγίασεν ἡ Σκέψη. Ξέρουνε ἓνα «πρέπει» καὶ τίποτ' ἄλλο· εἶναι ἡ πιὸ μουγγὴ ἐκδήλωση τῆς Ζωῆς...

Ἐμεῖς ὅμως, οἱ Τεχνίτες, οἱ Ἐμπνευσμένοι, τί ψηλὰ ποὺ ὀρεκόμαστε, τί εὐγενικὰ νοσταλγοῦμε, τί ἡρωϊκὰ ποθοῦμε. Ἀνὸ φτεροῦγες ἰπλωτὲς εἶναι μέσα μας καὶ χτυποῦν ρυθμικά. Βγαλμένοι ὄξω ἀπ' τὰ ταπεινά, μετεωρισμένοι στὸ διάστημα, πανελεύθεροι καὶ πάνσοφοι, καταλυτὲς τῶν παλιῶν καὶ τῶν σάπιων, πάνοπλοι μὲ τὰ φῶτα τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Ὁμορφιάς, σφρηγιστοὶ ἀκόρεστοι, πλούσιοι ἀπὸ νιάτα, σκληροί, πατώντας καὶ συντρίβοντας, ὅλοι αἷμα, ὅλοι ῥίγος, φρουροὶ κ' ἐγγιγνὲς τῶν θησαυρῶν τοῦ Μέλλοντος, βασιλεῖδες τοῦ Τώρα καὶ τοῦ Πάντα, σὺλπίζουμε τὸ ἐγερτήριο Σάλπισμα ποὺ συνταράζει τοὺς Νεκρούς...

Τρικυμίζει μέσα μου τὸ Θεῖο Πνεῦμα τῆς Καταστροφῆς.

Ἀηδισμένος ἀπ' τὸ γύρω μου καθεστῶς, φτύνοντας ἀπάνου στὴ Ρωμαϊκὴ Τέχνη καθὼς τὴν κατάντησαν οἱ ἀνθρωπάκοι τῶν γραμμιάτων, ἀποφασισμένος γιὰ τρανοὺς ἀγῶνες, λυτρωμένος ἀπ' τὶς ταπεινὲς ἐλπίδες τῶν προλήψεων καὶ τῶν μικροσυμπερόντων, σήμερα, πρώτη φορὰ, κρούω τὸ πολεμόχαρο τραγούδι μου πλατύστομα καὶ εὐλαβικά.

Εἶναι τώρα κάμποσος καιρὸς, ποὺ — ντροπὴ μας — ἓνα σωρὸ μικράνθρωποι μπήκαν μέσ' στὸ ἄλσος τῆς Τέχνης καὶ κουρέψανε τὶς δάφνες· τὴν ὥρα ποὺ ὅλα τὰ ἔθνη φέγγουν κι' ἀστραποβολοῦν ἀπὸ χίλιων εἰδῶν μουσικῆς συμφωνίες, παιγμένες ἀπὸ εὐγενικώτατα χέρια στ' ἀκρότατα ὄρια μιανῆς ὑπεράνθρωπης Δύρας, ποὺ ἡ Τέχνη πιὸ πολὺ ἀπὸ πάντα στερεώνει τὸ μέγα τῆς βασιλείου ἀπάνου ἀπ' τὰ βαλτό-

νερα κι' ἀπ' τοὺς βατράχους, ἔμεῖς ἐδῶ ἀνεχόμεστε ν' ἀνεβαίνουν τὸ πομφυρὸ θρονὶ χίλια παράσιτα καὶ χίλια μαλάκια, στενοκέφαλοι κι' ἀντιπαθητικοί, καὶ μακάριοι φχαριστούμαστε διαβάζοντας πὼς «ὁ κ. Α ἢ Β ἐποήσατο ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου διᾶλεξιν περὶ κτλ. ὁ σοφὸς ὁμιλητὴς κατεχειροκροτήθη». Κ' ἔμεῖς ξέρουμε πὼς ὁ κ. Α ἢ Β εἶναι μιὰ μετριότητα ἀξιοπεριφρόνητη καὶ κωμικὴ, καὶ στὴ ζωὴ καὶ στὴν Τέχνη, ἓνας αὐθάδης παρείσματος, ποὺ ἄλλοι μῆτε γι' ἀκροατὴς διαλέξεων δὲ θάκανε...

Γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλα, καλῶ τὸ Νέο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα νὰ συνεργαστῇ μαζύ μου στὸ γκρέμισμα τῶν Ψεύτικων Εἰδῶλων ποὺ κυριαρχοῦν, χάρις στὴν ἐγκληματικὴ μας νοχέλεια κι' ἀδιαφορία, κι' ἀντιπροσωπεύουν στὴν Εὐρώπῃ τὴ Διανοητικὴ μας Παραγωγή, ἐμποδίζοντας ἔτσι τὸ Ξεφανέρωμα τῶν Γνήσιων Ἑλληνικῶν Ζωτικῶν Δυνάμεων.

Καλῶ τοὺς Νέους, ποὺ βράζει μέσα τους τὸ αἷμα, κ' εἶναι καλεσμένοι γι' αὐριανοὺς θριάμβους, νὰ συντρίβουμε τὰ εἰδῶλα καὶ νὰ μποῦμε ἔμεῖς μπροστά.

Νὰ ρίξουμε ὅτι ξέρουμε γιὰ ψεύτικο καὶ γιὰ πλαστό, νὰ σεβαστοῦμε μοναχὰ ὅτι στέκεται Ἱερὸ καὶ ὅτι καθοσίωσεν ἡ Ἀγνὴ Ἐμπνευση.

Σὰς περιμένω.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ—ΚΟΥΚΛΑΡΑ (Ὁδὸς Ἐταδίου 42)

Βρίσκονται ὅλα τὰ φιλολογικὰ, νομικὰ, ἱατρικὰ, καθὼς καὶ ὅλα τὰ βιβλία τὰ γραμμένα στὴ δημοτικὴ.

ΨΥΧΑΡΗ Ἀγνή—Ὀνειρο τοῦ Γιαννίρη—Στὸν ἴσκιον τοῦ Πλατάνου (δρ. 1,50 τὸ ἓνα),

ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ. Ἀρχισυντάχτης—Ἀπόγονοι (δρ. 1 τὸ ἓνα),

ΣΠ. ΜΕΛΑ. Τὸ χαλασμένο σπῆτι (δρ. 1).

ΠΑΛΑΜΑ—ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

ΙΑΜΒΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΜΑΓΓΙΟΒΟΤΑΝΑ

Διασκευὴ, τραγούδι καὶ ωιάνο

Πηλοῦδιο—Μιὰ νεράιδα μ' ἐγέννησε—Ἡ γριὰ Ζωὴ=Στέκει τὸ Βασιλόπουλο—Ἡ Μαύρη Λάμια—Γυρνᾷ κι ὀρμᾷ ὁ Μενέλαος—Ἀπὸ ἓνα βασίλειον—Σπέρμα τῆς Χάμικως—Ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας.

Σ' ἓνα τόμον δρ. 8. Ὅποιος θέλει, παραγγέλνει τὸ βιβλίο καὶ στά γραφεῖα τοῦ «Νουμᾶ» δίχως παραπαγιστὸ ἔξοδο γιὰ ταχυδρομικά.